

кото за това чтото да останемъ тукъ, безъ да са мѣстимъ отъ мѣстото като че вкопчени на него.

Спи Гривица, спи Тученица, спи Радишево.... Ето и турскиятъ редутъ, занятъ отъ насъ е единствениятъ трофей на два дневенъ упоренъ бой.... Тамъ насечени дърва; задъ дървата стоятъ прѣсенитъ румунски доробанци; а нѣ мълчащи глѣдахъ въ огньтъ, защото наоколо грамадитъ навалени гори; кръвъ на всякъдѣ и подъ краката, и на валоветъ; острата ѣ миризма бие въ носѣтъ.... Клоноветъ на дървата, като паднатъ въ тѣзи черни гьолчета шипятъ и затихватъ, като са обвиватъ съ противна, кисела пара. Само на аванпоститъ още бодрествуватъ часовитъ.... Тръгнѣхъ напредъ, внимателно глѣдатъ, не ще ли да са покаже негдѣ неприятельтъ. Велуватъ са, дали неще да долѣти нѣщо отъ тамъ.... Но не.... Нощта тъкмо мъртва и само едната ерана я оглушава съ радостнитъ си побѣдни викове.... Впрочемъ, не.... Чудно ли е в жда това на възбудениятъ мозъкъ? Въ болѣзненно-разстроенниятъ слухъ раждатъ ли са тѣзи звукове? Улавя ги часовитъ и скоро са угажда въ какво е дѣлото.... А и какъ да са не доведи? Толкова ужасъ въ тѣзи отгласѣци, толкова мѣки въ замирающитъ викове.... Студентъ потъ излиза на чело: сърдцето тъкмо замълчава и по медленно са бие; краката са подвиватъ.... Това сж останхлитъ тамъ, отиодирѣ.... Това сж тѣ, които са търкалятъ сега, като лешъ, между нашитъ и турскитъ позвции.... Това подава гласъ на жива храна за вранитъ.... Той чува участта си и, като не намира сила да са вдигне, заглушава полето на неотдавнашната бойня (касааница) съ молби и охкания....

Но горко на побѣдениятъ!.... Горко!.... „нѣма за тѣхъ милость!“ чува са въ тържествующитъ викове на хищницитъ, въ довольниятъ вѣтъ на тѣзи, които вече долѣтахъ до бойнитъ полета и кацахъ на своитъ жертви....

И още по-мрачно, още по-печално са виждаше мълчанието на нашитъ позиции....

На стрѣмнината, задъ бърдото на Зеленитъ гори имаше огнь. Той вече изгаснѣлъ; червенитъ вѣглени изъ подъ пенелъта само мигахъ на время, като умирающиятъ изъ